

Arrest

nr. 231 756 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar schoonzus mevrouw L.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 15 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 26 juni 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar schoonzus mevrouw L.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.06.2019 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde L.N. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 82.10.18 476-97.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (ZW5834256) op naam van betrokkene, met inreisstempel Schengen via Nederland dd. 15.03.2018
- Identiteitskaart Marokko op naam van betrokkene met vermelding van het adres ‘Douar Jdid Ain Orma’
- Bewijzen van geldstortingen naar betrokkene in Marokko vanwege de referentiepersoon en vanwege de broer van betrokkene
- Kopie van het Marokkaanse reispaspoort van deze derde waaruit blijkt dat hij in de afgelopen jaren inderdaad meerdere malen voor langere tijd in Marokko verbleef

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 18.09.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 15.03.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°16145/2019 dd. 14.05.2019 en attest nr. 1380/C.F/05, dd. 31.05.2019 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat betrokkene in Marokko geen onroerend goederen bezit en niet onderworpen is aan de belastingen. Beide attesten hebben echter betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen van geldstortingen aan betrokkene vanwege de referentiepersoon en vanwege de broer van betrokkene. Deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 03.12.2008 ononderbroken in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 18.09.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene officieel sedert september 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

1.5. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1 *iuncto* artikel 47/3 *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de geschonden geachte bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij haar eerste middel uiteen als volgt:

“Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 01/10/2019:

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse schoonzus van verzoekster);
- dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse schoonzus);

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor “gezinshereniging” van verzoekster met haar Nederlandse schoonzus door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoekster dient aan te tonen dat zij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoekster was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;
- 2) Verzoekster maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;

Verzoekster toont minstens aan dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de minderjarige EU burger.

Immers, verzoekster is de Schoonzus van een EU burger (lees: Nederlandse schoonzus). Immers, verzoekster was in Marokko ten laste van haar Nederlandse schoonzus (en Marokkaanse broer) ook deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoekster dus niet alleen deel uit van het gezin van de EU burger, maar is zij vooral financieel ten laste van haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

In arrest RvV n° 225 440 dd. 30/08/2019 (zie website RvV) staat het volgende te lezen over het gegeven ten laste te zijn in het verleden:

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn. (Parl. St. Kamer 2013-14. nr. 3239/001, 3): ‘Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:

(...)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93M6/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld als volgt:

‘Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie. waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980. die. in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980. voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012. gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2 van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk. een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980. omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld.

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.”(Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld. ‘ (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter; wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl. St. Kamer 2013-14. nr. 3239/001. 20-22).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie” dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoeging van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat ‘onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht’ (Pari. St. Kamer 2013-2014. nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2. van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie,

die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3. lid 2. eerste alinea, sub a. van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: “52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2. punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden” bepaalt artikel 3. lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt .overeenkomstig zijn nationaal recht “; zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”(conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoekster genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoekster van haar Nederlandse schoonzus een gezinsband heeft van haar Financieel afhankelijk is, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoekster aan de voorwaarde ten laste te zijn van de EU-burger en diens echtgenoot (Marokkaanse broer van verzoekster), zowel in het land van origine of herkomst en in België. Dat verzoekster van haar Nederlandse schoonzus samen in het verleden financieel afhankelijk is en nog steeds is en met haar Nederlandse schoonzus in België een gezin (lees: huishouden) vormt en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

Dat verzoekster duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en zijn verwerende partij gekend. Verwerende partij vertikt het om de officiële documenten van verzoekster (lees: ten laste in het land van herkomst, geen roerende inkomsten in het land van herkomst en geen onroerende goederen in het land van herkomst) maar zelfs IN AANMERKING te nemen is een stap te ver en te stellen dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond in het land van herkomst onvermogen te zijn en niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn. Verzoekster heeft officiële Marokkaanse documenten bijgebracht, waaruit blijkt dat verzoekster (wanneer haar Marokkaanse broer in België is) geld gestort kreeg van haar schoonzus en wanneer haar Marokkaanse broer zich in Marokko bevond, het geld werd gestort naar haar Marokkaanse broer die dan als oudere broer de zorg op zich nam van zijn zus en de gelden wel in ontvangst nam, maar deze effectief hanteerde om zijn zus (lees: verzoekster) te onderhouden. Immers, verzoekster bracht ook stukken bij (lees: Marokkaans paspoort van de broer van verzoekster) waaruit blijkt dat op die momenten (zijnde de momenten van geldstortingen) de Marokkaanse broer steeds in Marokko was. Dit geven wordt zelfs niet in aanmerking genomen door verwerende partij en wordt per definitie afgewezen.

Er wordt van de vreemdeling verwacht dat hij er alles aan doet zijn verblijf dossier te vervolledigen en dan wordt dus verwacht dat verwerende partij zijn taak ernstig neemt en ALLE bijgebrachte stukken minstens te overwegen (lees: IN AANMERKING TE NEMEN) bij de beoordeling van het dossier van de vreemdeling. In casu (lees: de bijlage 20) weigert verwerende partij bepaalde officiële stukken in aanmerking te nemen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij moet bewijzen in het land van herkomst ten laste te zijn van of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom uit deze stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

3.1.5. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De

documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.1.6. De verzoekende partij geeft vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting en verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU-burger. Zij stelt dat zij immers de schoonzus is van een EU-burger en immers in Marokko ten laste was van haar schoonzus en ook deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, dat zij in essentie aldus niet alleen deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger maar zij vooral financieel ten laste is van haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer. De verzoekende partij meent dat zij daarmee minstens aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de Unieburger en dat eveneens blijkt dat zowel de EU-burger als zij hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar en citeert zij uit het arrest nr. 225 440 van 30 augustus 2019 van de Raad. De verzoekende partij wijst op de inhoud van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en betoogt dat door aan voormelde bepaling een lezing te geven die er niet in te vinden is, de verwerende partij door de haar aangevoerde beginselen en bepalingen schendt. De verzoekende partij stelt dat zij genoegzaam heeft aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat zij een gezinsband heeft met haar Nederlandse schoonzus en van haar financieel afhankelijk is, en thans ook in België samenwoont waardoor zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn van de EU-burger, zowel in het herkomstland en in België en dat zij van haar schoonzus in het verleden financieel afhankelijk was en nog steeds is en met haar in België een gezin vormt en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger. De verzoekende partij betoogt dat zij een hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer, dat alle gegevens zich in het administratief dossier bevinden en de verwerende partij gekend zijn, dat de verwerende partij het vertikt om de officiële documenten maar zelfs in aanmerking te nemen – wat een stap te ver is – en stelt dat zij niet afdoende heeft aangetoond in het herkomstland onvermogen te zijn en niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn. Zij wijst erop dat zij officiële documenten heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij, wanneer haar Marokkaanse broer in België is, geld gestort krijgt van haar schoonzus en dat, wanneer haar Marokkaanse broer zich in Marokko bevond, geld werd gestort naar haar broer die dan de zorg over haar op zich nam en de gelden in ontvangst nam, maar deze effectief hanteerde om haar te onderhouden. Zij wijst erop dat zij stukken bijbracht, meer bepaald het Marokkaans paspoort van haar broer, waaruit blijkt dat op die momenten, zijnde de momenten van geldstortingen, de Marokkaanse broer steeds in Marokko was, dat dit gegeven zelfs niet in aanmerking wordt genomen door de verwerende partij en per definitie wordt afgewezen. Voorts argumenteert de verzoekende partij nog dat van een vreemdeling wordt verwacht dat hij er alles aan doet om zijn verblijfsdossier te vervolledigen en er dan verwacht kan worden dat de verwerende partij haar taak ernstig neemt en alle bijgebrachte stukken overweegt bij de beoordeling van het dossier, dat zij *in casu* weigert enkele officiële stukken in aanmerking te nemen, dat de *modus operandi* van de verwerende partij kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig.

3.1.7. Zoals de verzoekende partij zelf erkent doorheen haar betoog, dient zij aan te tonen ofwel dat zij ten laste was van de referentiepersoon, zijnde haar schoonzus, voor haar komst naar België ofwel dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar schoonzus voorafgaand aan haar komst naar België. Waar zij echter betoogt dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU-burger, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet geoordeeld wordt over de vraag of de verzoekende partij heden ten laste is en/nog deel uitmaakt van het gezin van de verzoekende partij en dat betreffende bewijzen hiervan uitdrukkelijk wordt gesteld dat deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat uit het geheel van de gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van of ten laste was van de EU-burger. De verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan. De verzoekende partij toont niet aan dat indien niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van of ten laste was van de EU-burger, bewijzen betreffende het ten laste zijn en/of het deel uitmaken van het gezin van de EU-burger in België, relevant zouden zijn om te oordelen of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij waar zij aangeeft heden deel uit te maken van het gezin van of ten laste te zijn van de Unieburger, is dan ook niet dienstig. Met de enkele stelling dat zowel de EU-burger als zij hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM, weerlegt de verzoekende partij aldus ook geenszins de motieven betreffende het samenwonen in België die luiden als volgt: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel*

uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 18.09.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene officieel sedert september 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij ten laste was en ook deel uitmaakte van het gezin van de EU-burger, dat zij immers de schoonzus is van een EU-burger en immers in Marokko ten laste was van haar schoonzus en ook deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, dat zij in essentie aldus niet alleen deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger maar zij vooral financieel ten laste is van haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer, dat zij daarmee minstens aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de Unieburger, stelt de Raad vast dat uit het loutere feit dat zij de schoonzus is van een EU-burger niet kan worden afgeleid dat zij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger. Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter tegenspreken van de conclusie van de verwerende partij in de bestreden beslissing, doch geenszins *in concreto* aantoon op welke wijze de motieven die geleid hebben tot de conclusie, foutief zijn of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen. Met andere woorden, de verzoekende partij weerlegt de concrete motieven in de bestreden beslissing waar geoordeeld wordt waarom de voorgelegde stukken niet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de EU-burger, niet. Door het enkel voor te houden wel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, toont zij dit geenszins aan.

Betreffende de verwijzing naar het arrest nr. 225 440 van 30 augustus 2019 van de Raad, stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partij eruit geciteerde alinea's enkel een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet bevatten. De verzoekende partij licht geenszins toe op welke wijze een verwijzing naar voormeld arrest of naar de geciteerde theoretische uiteenzetting in voormeld arrest kan aantonen dat de door haar geschonden geachte bepalingen of beginselen geschonden zijn. Bovendien wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben.

Waar de verzoekende partij wijst op de inhoud van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en betoogt dat door aan voormelde bepaling een lezing te geven die er niet in te vinden is, de verwerende partij door de haar aangevoerde beginselen en bepalingen schendt, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een verkeerde lezing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Door enkel de inhoud van voormelde bepaling te citeren toont zij dit geenszins aan. Uit het betoog van de verzoekende partij in het eerste middel kan niet afgeleid worden waarom zij meent dat de verwerende partij uitgegaan is van een verkeerde lezing van voormelde bepaling. Uit het enkele feit dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan dit niet afgeleid worden. Immers door het louter voorhouden dat zij wel degelijk genoegzaam heeft aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat zij financieel afhankelijk is en thans ook in België samenwoont en dus voldoet aan de voorwaarden van het ten laste zijn van de Unieburger zowel in het land van herkomst als in België en deel heeft uitgemaakt en thans uitmaakt van het gezin van de Unieburger – waarbij de Raad er opnieuw op wijst dat in de bestreden beslissing niet geoordeeld wordt over het in België ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon – weerlegt de verzoekende partij de concrete motieven in de bestreden beslissing waar geoordeeld wordt waarom de voorgelegde stukken niet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de EU-burger, niet. Door het enkel voor te houden wel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, terwijl de verwerende

partij na onderzoek in de bestreden beslissing oordeelt dat dit niet het geval is, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij uitgegaan is van een verkeerde lezing van voormelde bepaling.

Door het enkel stellen dat zij een hechte en duurzame relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en aldus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij het vertikt om de officiële documenten, die zich in het administratief dossier bevinden en haar gekend zijn, in aanmerking te nemen, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken in overweging heeft genomen doch heeft geoordeeld dat uit deze stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, waarbij zij enerzijds heeft gemotiveerd waarom de voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard als bewijs hiervan en anderzijds heeft gemotiveerd dat bepaalde voorgelegde documenten reeds werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 18 september 2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 15 maart 2019 en er dan ook dienstig naar verwezen kan worden.

Door het enkel stellen dat zij officiële documenten heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij, wanneer haar Marokkaanse broer in België is, geld gestort krijgt van haar schoonzus en dat, wanneer haar Marokkaanse broer zich in Marokko bevond, geld werd gestort naar haar broer die dan de zorg over haar op zich nam en de gelden in ontvangst nam, maar deze effectief hanteerde om haar te onderhouden, dat zij stukken bijbracht, meer bepaald het Marokkaans paspoort van haar broer, waaruit blijkt dat op die momenten, zijnde de momenten van geldstortingen, de Marokkaanse broer steeds in Marokko was – waarbij dient vastgesteld te worden dat deze documenten werden opgesomd in de bestreden beslissing – toont zij niet aan dat de verwerende partij foutief, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat deze stukken reeds werden voorgelegd, besproken en weerlegd. Evenmin toont zij aan waarom de verwerende partij niet dienstig kon verwijzen naar de bijlage 20 van 15 maart 2019 waarin deze stukken reeds werden besproken en weerlegd.

De bijlage 20 van 15 maart 2019 vormt niet de *in casu* bestreden beslissing, zodat in zoverre de kritiek gericht is tegen de motieven van voormelde beslissing, deze niet dienstig is.

Gelet op voormelde vaststellingen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij weigert de officiële stukken in aanmerking/overweging te nemen, noch dat de *modus operandi* van de verwerende partij kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig.

3.1.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde gegevens geen rekening heeft gehouden.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van het hoorrecht aanvoert.

3.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk is; Dit betekent concreet dat verzoekster nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus (en Marokkaanse verblijfsgerechtigde broer). Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer.

Dat verzoekster duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en zijn verwerende partij gekend. Verwerende partij vertikt het om de officiële documenten van verzoekster (lees: ten laste in het land van herkomst, geen roerende inkomsten in het land van herkomst en geen onroerende goederen in het land van herkomst maar zelfs IN AANMERKING te nemen is een stap te ver).

Er wordt van de vreemdeling verwacht dat hij er alles aan doet zijn verblijfdossier te vervolledigen en dan wordt dus verwacht dat verwerende partij zijn taak ernstig neemt en ALLE bijgebrachte stukken minstens te overwegen (lees: IN AANMERKING TE NEMEN) bij de beoordeling van het dossier van de

vreemdeling. In casu (lees: de bijlage 20) weigert verwerende partij bepaalde officiële stukken in aanmerking te nemen.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster haar Nederlandse schoonzus. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, [http://curia.europa.eu/iuris/document/documentPrint.do?docId=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/iuris/document/documentPrint.do?docId=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluiten kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf zonder BGV (bijlage 20)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv. tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).c

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 F.VRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

3.2.2. De verzoekende partij betoogt, betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze evenredig is en dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing. Zij stelt dat zij een Nederlands verblijfsgerechtigde schoonzus heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk is, dat dit concreet betekent dat zij nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging kan doen. De verzoekende partij betoogt dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer en dat met deze elementen niet afdoende rekening werd gehouden. Zij meent dat zij minstens aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk was van de Unieburger en dat eveneens blijkt dat zowel de Unieburger als zij zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat de bestreden beslissing niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen. Zij meent dat uit het eerste middel blijkt dat zij aannemelijk maakt dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel van haar en haar Nederlandse schoonzus en broer. De verzoekende partij herhaalt dat zij een duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer, dat alle gegevens zich in het dossier bevinden en de verwerende partij gekend zijn, doch dat deze het vertikt met de officiële documenten rekening te houden/in aanmerking te nemen. Zij herhaalt dat de verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen, dat zij immers aantoonde dat zij een gezinscel vormt, dat er sprake is van een voldoende hechte familiale relatie tussen haar en haar schoonzus en dat het leiden van een familieleven in het land van oorsprong nagenoeg onmogelijk of bijzonder moeilijk is daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

3.2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij betoogt dat zij een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk is en dat dit concreet betekent dat zij nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging kan doen, zij voorbij gaat aan de voorwaarden van voormelde bepaling, waarbij vereist wordt dat de verzoekende partij aantoonde, teneinde een verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van gezinshereniging, dat zij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, *in casu* haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit. Bovendien stelt de Raad vast dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van haar Nederlandse schoonzus op grond van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen omdat de verzoekende partij het voldoen aan voormelde voorwaarde niet kan aantonen. De verzoekende partij slaagt er niet in, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, deze vaststelling te weerleggen.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide

begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen verwanten, zoals *in casu*, moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar schoonzus en broer, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

3.2.5. In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op*

het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Ook door enkel opnieuw voor te houden dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer en dat zij minstens aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk was van de Unieburger, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij deze vaststellingen. Evenmin verduidelijkt zij met welke elementen in dit kader niet op afdoende wijze rekening werd gehouden door de verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar schoonzus en broer niet worden vastgesteld.

3.2.6. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Zij kan in dit verband niet volstaan met een loutere verwijzing naar een huidige samenwoning in België of met de loutere bewering dat er sprake is van een duurzame en hechte band met haar schoonzus en haar broer. Waar de verzoekende partij wijst op de officiële documenten, betreffende het ten laste zijn in het land van herkomst en betreffende het niet hebben van roerende en onroerende goederen in het land van herkomst, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing is gebleken dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond in het land van herkomst onvermogen te zijn (geweest) en aldaar ten laste te zijn geweest van haar schoonzus en broer voor haar komst naar België. Uit onderhavig arrest blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt deze vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Door het feit dat zij niet heeft aangetoond in het land van herkomst onvermogen te zijn, toont zij ook geenszins aan dat zij de financiële middelen die zij heden krijgt van haar schoonzus en broer ook nodig heeft om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers het loutere feit dat de verzoekende partij financiële middelen ontvangt van haar schoonzus en broer leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat zij financieel afhankelijk is van hen. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij pas op 15 maart 2018, op 30-jarige leeftijd, naar Europa is gekomen om vervolgens pas op 18 september 2018 een aanvraag in België in te dienen om haar schoonzus en broer te vervoegen, terwijl de schoonzus sinds 3 december 2008 ononderbroken in België verblijft en haar broer sinds 5 juni 2009 beschikt over een F-kaart en sinds 15 juli 2017 over een F+-

kaart. Ook stelt de Raad vast dat hoewel haar broer wel regelmatig de laatste jaren voor langere tijd in Marokko verbleef, de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in periodes in Marokko contact hadden, nog minder dat zij in Marokko in die periodes deel uitmaakten van eenzelfde huishouden of dat zij in Marokko financieel gesteund werd door haar broer. Immers werd betreffende het door de verzoekende partij voorgelegde ‘attestation de residence’ waarin gesteld wordt op welk adres haar broer en schoonzus woonachtig zijn in Marokko, in de beslissing van 15 maart 2018 geoordeeld dat deze gegevens niet ondersteund worden door het rijksregister en dat de inhoud van het attest niet afdoende betrouwbaar is. Betreffende de bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan haar echtgenoot, de broer van de verzoekende partij, en de kopie van het Marokkaanse reispaspoort waaruit blijkt dat de broer de afgelopen jaren meerdere malen voor langere tijd in Marokko verbleef, werd in de beslissing van 15 maart 2018 geoordeeld dat de verklaring dat de gestorte gelden van de referentiepersoon door de broer in Marokko werden overhandigd aan de verzoekende partij, een loutere bewering betreft. Een nauwe en hechte band met haar broer en haar schoonzus en de nood aan financiële ondersteuning blijkt niet.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat de verzoekende partij enerzijds zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin kan voorhouden dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing en anderzijds ook niet aannemelijk maakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden.

Ten overvloede kan de Raad nog aanstippen dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar broer en schoonzus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. In

Het betoog van de verzoekende partij dat het “*nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk*” is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, is niets meer dan een loutere bewering die niet wordt geconcretiseerd of enigszins gestaafd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze haar familiebanden met haar broer en schoonzus niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (*cfr.* EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59).

3.2.7. Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts kan ook nog vastgesteld worden dat de verzoekende partij, waar zij wijst op haar sociale, familiale en economische belangen in België, nalaat op concrete wijze uiteen te zetten waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonde. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou de verzoekende partij met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geboren is in Marokko en op 30-jarige leeftijd naar Europa kwam in 2018, zodat het korte verblijf in Europa niet kan vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

3.2.8. De Raad benadrukt tot slot dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

3.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.10. De Raad merkt tot slot op dat ook niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13,

Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat zij diende uitgenodigd te worden om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens binnen te brengen, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens, die zij nog niet eerder had bijgebracht, nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om alle nuttige elementen en stukken over te maken aan het bestuur bij haar aanvraag om gezinshereniging.

De bestreden beslissing betreft immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing.

De verzoekende partij stelt dat de overheid voor het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf de verzoekende partij moet uitnodigen om bijkomende stukken binnen te brengen en meent dat de overheid, indien zij vragen heeft, haar hiervan in kennis moet stellen en op basis van de bekomen documenten een oordeel kan vormen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtzoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij toont niet aan dat de werkwijze van de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.2.11. Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

3.2.12. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER